

Pentru o vara, pentru o viata intreaga

“Trenul 1426 in directia Bucuresti Nord-Craiova-Timisoara Nord pleaca din statie la linia sase. Trenul 1426 in directia Bucuresti Nord-Craiova-Timisoara Nord pleaca din statie la linia sase.”

Gara de Nord din Bucuresti fremata de aglomeratie la ora sapte dimineata. Era un sfarsit normal de saptamana pentru turistii ce se aventurau in scurte vacante la mare sau la munte, singuri sau in grupuri. Scopul tuturor era acela de a se distra. Pe langa aceste grupuri existau si particularitati. Ei. Studentii.

-Robert! Ce faci? Vii cu noi? Esti genial, omule!

-Nu puteam rata asa ceva. Sa ne gasim vagonul. Colegii sunt deja acolo.

In mod sigur, Robert era pierdut in multime. Fara spirit de orientare, fara sa se descurce de unul singur, era intruchiparea perfecta a baiatului crescut sub aripa protectoare a mamei. Cu toate acestea, la cei 21 de ani ai sai, era un tip bine-facut, imbracat mereu la patru ace, cu ochelari de soare nelipsiti si replicile pregatite pentru agatat.

-Stii cumva cat facem pana acolo? Excursia asta de studii m-a plicisit deja. Si nici nu a inceput!

-Calmeaza-te. Sunt doar sase ore si jumatate. Ne gasim noi ceva de lucru. In plus, am auzit ca avem o colega noua. Cine stie ce ne iese.

-Ne-ar iesi mai bine un cocktail pe plaja, la Mamaia.

Nimeni nu stia ce peisaje superbe ascundea aceasta zona a Romaniei. Vazute din tren, toate pareau comori ascunse de sute de ani, special pentru a fi “vanate” de straini. In partea dreapta se inaltau muntii semeti, iar in stanga, Dunarea crea forme nemaivazute, unduiri ale apei ce iti taiau rasuflarea atat prin marimea lor, cat si prin paleta de culori diversa. Erau imagini ce nu le puteai surprinde cu o camera de fotografiat, imagini ce le pastrai doar in minte, in mod natural.

Trenul inainta spre Orsova, intr-o perioada a anului in care nimeni nu si-ar dori sa se afle acolo. Caldura si lipsa precipitatiilor faceau din acea zona un cuptor in marime naturala.

-Nu am vrut sa vin, stii. Nu e faza ca nu am bani, dar nu ma regasesc aici. Ti s-a intamplat vreodata?

-Tu? Fii serios. Esti popular, orice fata ar vrea sa fie cu tine, iar tu incepi cu povesti?! Robert, asculta la mine! Natalie nu e facuta pentru tine! Baga-ti asta in cap! Termina tigara aia. Mai avem putin si plecam din statie. Te astept in compartiment.

Nu aerul il facea sa se simta asa, ci persoanele din jur. Statea ingandurat pe treptele vagonului, cu o sticla de bere intr-o mana si o tigara apinsa in cealalta. Nu stia cu ce a gresit, nu intelegea de ce se agatase tocmai de Natalie, o blonda superba, cu un an mai mare. Certurile erau la ordinea zilei, dar banii rezolvau totul, ca de obicei.

-Ai avut o seara grea?

-Grea e putin spus. Tocmai m-am despartit de iubita mea.

-Incredibil. Chiar suferi. Mai rar asa ceva. Imi place.

-Robert.

-Nicole. Incantata de cunostinta!

-Asemenea. Unde mergi?

-Orsova. Excursie de studii.

-Esti cumva la Geografie?

-M-am transferat luna trecuta de la Iasi. Clasa 301.

Pentru Robert, restul drumului paru de zece ori mai scurt si isi dorea sa nu se mai termine. Ajunsesese sa o cunoasca atat de bine pe Nicole incat voia ca acest tren sa nu se mai opreasca vreodata.

-Ai mei s-au mutat la Iasi cand eu aveam doi ani. Pana atunci am stat la Bucuresti, dar tata si-a schimbat serviciul. Am vrut sa vin din primul an, dar avem o facultate destul de buna si acolo. Acum ne-am mutat cu totii si nu imi pare rau. Tu de unde esti?

-Constanta. Stau cu tata, mama lucreaza in Spania si ne trimite bani cat de des poate. Vreau ca intr-o zi sa am suficienti bani incat sa o pot aduce inapoi, fara sa isi faca griji pentru ziua de maine. Da, asta este cel mai mare vis al meu.

-Am si eu vise. Dar ma gandesc numai la sora mea. Are zece ani si nu vreau sa ii lipseasca ceva, asa cum mi-a lipsit mie. Tin la ea si o iubesc mai mult decat ma iubesc pe mine. Ai vrea sa o cunosti. Este adorabila.

-Te descurci cu bagajul? Da-mi voie sa te ajut.

-E in regula. Multumesc! Ce camera ai primit?

-103. Tu?

-112. Cred ca stau vis-à-vis.

-Super! Ne vedem mai incolo, oricum.

Fericirea de pe fata lui se putea citi de la o posta. Nu avea un zambet mai mare sa il afiseze de cand o intalnise pe ea. Era opusul lui Natalie. Bruneta, scunda, modesta si finuta. Ochii ei sclipeau in zeci de nuante de portocaliu si verde, schimbându-se treptat, spre gri, iar forma lor era inselatoare si misterioasa, lunguiata si conturata cu tus negru. Avea un aer matur si o voce placuta, melodioasa. Era dintr-un alt film, un basm cu zane si printi, doar ca ea era opusul unei zane. Parea baietoasa si rebela, dar sufletul ei ascundea latura sensibilă.

-E un vis! Asculta-ma!

-Asa ai spus si despre Natalie.

-De data asta chiar este! M-am indragostit de bune. Sta la 112. Trebuie sa o cunosti!

Mihai dadea dezaprobator din cap, gandindu-se la modul similar in care a cunoscut-o pe Natalie si la dezamagirile si etapele de cumpana prin care trecuse alaturi de ea. Erau cei mai buni prieteni inca de la gradinita si orice decizie trebuia luata de comun acord. Chiar si cea privitoare la femei.

Restul zilei trecu fara evenimente notabile. O scurta plimbare in imprejurimi, instructajul obligatoriu si masa de seara. Parea ceva normal pentru o excursie de studii, dar nu pentru asta venisera aici.

-Mihai! Trezeste-te! I-am adunat pe baieti si am o idee buna de distractie. Vii?

-Daca mai faci prostii, nu te acopar!

-Ai incredere in mine!

Noaptea era apasatoare, cerul era brazdat de mii de stele, ce nu le puteai patrunde cu privirea. De pe deal, orasul arata superb! Strazile erau delimitate perfect prin felinare, avand forma literelor Y, I si S.

Cele mai frumoase senzatii le traiesti noaptea, facand lucruri nebunesti si ilegale. Cum ar fi o baie in Dunare. Fara porci mistreti, licurici sau caini. Erau ei, drumul si apa. Senzatiile de eliberare te pandeau la fiecare pas, iar o baie sub luna plina era cel mai bun si nebunesc lucru pe care il putea face un grup de studenti bucuresteni.

“Nicole, pune ceva pe tine si vino in fata vilei. Robert”

-Nu imi spune ca faci asta pentru o fata. Daca ea vine, de ce nu pot veni si celelalte?!

-Taci din gura! O sa fie special!

-Ce se intampla? Unde mergem? Nicole reusi cu greu sa lege cateva cuvinte, iar cei doi baieti o luara pe sus pana la rau.

Pasii se auzeau grabiti prin fosnetul frunzelor si strigatele de bucurie, iar sunetul apei se auzi subit sub sariturile nebunesti. Erau cei mai fericiti oameni de pe pamant, iar asta se vedea cu ochiul liber.

-Sunteti nebuni, baieti!

-Bine ai venit la Bucuresti, Nicole!

Robert o lua de mana si o trase in larg, alaturi de el. O prinse cu ambele brate si incerca sa o invete miscarile elementare de inot. Apa rece sub cerul unui inceput de iulie se impotrivea incercarilor sale, dar ii apropia si mai mult.

-Este cel mai nebunesc lucru pe care l-am facut pana acum!

-Si nu ai vazut nimic din ce sunt in stare.

Amandoi rasera si inotara in continuare, alaturi de ceilalti baieti, bucurandu-se de cel mai bun moment al vietii lor.

Voia-buna era cuvantul de ordine pentru tinerii pusi pe distractie. Insa, in orice escapada exista si parti rele, fapte ce nu raman nepedepsite. In mijlocul scarilor statea administratorul taberei. Mereu cu privirea furioasa si serioasa, pus pe cearta si pedepse. Alaturi de el statea unul dintre profesori, ceva mai tanar, in jur de 37 de ani, cu barba rasa si un inceput timid de mustata. Ochii lui incrunutati nu pareau la fel de voiosi.

-Aveti o explicatie buna pentru acest incident?

-Domnule profesor, ne pare rau. Nu am crezut ca aflati.

-Eu stiu tot. Vi se putea intampla orice! Cine raspundea de voi? Eu! Nu v-ati gandit nicio clipa la consecinte? Hipotermie, vipere, caini, tevi ruginite in apa. Este prima zi. Nu ma faceti sa incep de acum cu pedepsele grave. Pana la noi ordine, toti aveti doua zile de munca. Maine vreau gazonul tuns, geamurile spalate si curatenie pe holuri. Ati inteles?

-Ne pare rau. Nu am gandit rational si ne meritam pedeapsa. Noapte buna!

-Hei, imi pare rau ca te-am bagat in asta. A fost prostesc din partea noastra. Te rog, nu te supara, Nicole.

-Glumesti?! A fost cea mai frumoasa seara din viata mea! Multumesc!

Si acel sarut pe obraz, atat de fin de parca canta marea in urechile lui si nimic nu mai era in jur, era cea mai frumoasa dovada de sinceritate pe care o primise vreodata. Peste toate orele de amor nebun cu Natalie, serile de betie cu baietii in cluburi de fite de pe litoral, acest gest era nou pentru el si il facea un alt om.

-Iti dai seama ca maine trebuie sa curatam toata pensiunea, nu?

-Omule, as curata si soseaua cu periuta de dinti daca ar trebui sa stau cu ea o zi intreaga.

-Tu chiar te-ai indragostit! Robert, ce e cu tine, amice?!

-Nu pot, frate. Nu mai pot. O cunosc de cateva ore si sunt nebun dupa ea!

Visele lui se imbalmajau in somnul adanc. Alerga cat il tineau picioarele pe o strada pustie, urmarit doar de umbra lui si de voci infundate. Parul blond si ochii negri il tinteau de nicaieri si ramanea fara aer. Se trezi brusc, transpirat si speriat, cu trei perechi de ochi atintiti asupra lui.

-Sunt in regula. Trebuie sa curatam sandramaua asta.

-Te gandesti inca la noaptea trecuta? La Nicole si dupa aceea la vis?

-Mi-e teama de ce va fi daca vom ramane impreuna. Dupa ce ne intoarcem acasa, va mai fi totul la fel? Vom iesi si vom petrece noptile impreuna? Vom vedea rasaritul soarelui de pe acoperisul blocului in fiecare dimineata? Vom mai avea escapade ca cea de noaptea trecuta? Sunt puternic, Mihai, dar imi este teama de ce va urma si de ce se va intampla cu noi.

-I-ai spus macar ca o placi?

-Nu. E prea devreme. Daca ea nu crede acelasi lucru? Ar trebui sa o cuceresc, sa vin cu flori si bomboane. Dar ghici ce?! Suntem pe varful muntelui! Avem niste ciulini si basina-porcului. Nu e suficient pentru cat de multe simt pentru ea.

Pe cat de bine il cunostea, pe atat de rau ii pareea sa il vada in situatia de fata. Trecusera doua zile si Robert era innebunit dupa fata cu ochi cameleonici.

Nimanui nu ii mai pasa de oboseala intr-o zi in care tot ce au avut de facut a fost sa spele podele, geamuri si sa tunda gazonul, dar cu acestea venea si o rasplata bine-meritata. Un somn de voie, lung si odihnitor asa cum nici nu sperasera. Cu toate acestea, orasul le oferea posibilitati mult mai vaste de a se relaxa dupa o zi incarcata.

Erau toti inghesuiti intr-o masina Opel, condusa de Mihai cu peste 100 km/h. Mergea rapid spre Drobeta-Turnu Severin intr-o noapte lucie si linistita de vara. Robert si Nicole erau pe mijloc, pe bancheta din spate, iar muzica urla in boxe si in afara vehiculului. Puteai crea portretul tipic al unui tanar din 2014: intretinut de parinti, mereu aranjat si imbracat de firma, inconjurat de femei frumoase, bautura si masini scumpe. Era visul oricui, dar erau putini cei care si-l permiteau.

Strazile din oras erau goale si nici tipenie de om la ora 1:35 AM. Totul le apartinea. La un moment dat au oprit masina in apropiere de centru. S-au dat jos si au inceput sa cante si sa danseze chiar in mijlocul soselei. Sticlele de alcool si fumurile trase in repetate randuri isi spuneau cuvantul si faceau cu greu diferenta dintre realitate si imaginatie.

Robert statea intins pe o patura, pe scarile de la intrarea in pensiune. Pasii grabiti ai unei persoane se auzira vag pe fundal, iar usa se tranti de perete in numai cateva secunde. O fata fugi cat putu de tare pana in cealalta parte a curtii si incerca din rasputeri sa deschida poarta metalica. El o urma fara pic de regret, se apropie de ea si ii puse mana pe umar.

-Este numai vina ta!

-Nicole? Ce s-a intamplat?

-Iubitul meu s-a intamplat. A aflat ca am intalnit "un snob fustangiu, plin de bani" si mi-a dat papucii.

-Vino. Linistete-te. Nu merita sa plangi din cauza lui.

Stateau amandoi pe patura si priveau stelele. Era un moment mai mult decat romantic pentru el si nu stia cum sa reactioneze daca avea sa inceapa o discutie profunda despre relatii si iubire.

-Eram impreuna din liceu, de aproape cinci ani. A fost primul om pe care l-am iubit cu adevarat si care mi-a aratat ce inseamna sa pui suflet in orice.

-Vor mai fi si altii. Nu este un sfarsit.

-Tu nu stii cum. Nu stii cum este sa te zbati pentru ceva, sa muncesti pana la epuizare si sa vezi totul naruit in cateva clipe. Sunt o epava, Robert. Un esec al societatii umane.

-Hei, hei, nu mai spune asta! Esti cea mai minunata fata pe care am intalnit-o vreodata. Te cunosc de cinci zile si parca te stiu de o viata. Lasa-l pe tipul ala. Este un fraier daca isi imagineaza ca poate face orice vrea cu tine. Fii tu si va fi in regula.

Ea s-a ridicat, sprijinita intr-o mana, la fel ca el, iar in urmatoarea secunda se priveau fix in ochi si se descopereau mai mult decat credeau. Se vedeau dezbracati de secrete si inhibatii, nu mai era bariera intre ei. Erau doar Robert si Nicole, Nicole si Robert, intr-o seara calda de vara, pe o patura in fata unei vile din Orsova. Totul era in plus.

Apoi, ca prin magie, corpurile lor s-au apropiat. Din ce in ce mai mult incat pareea unul singur, iar buzele lor umede si reci s-au unit intr-una singura. Era un moment din o mie. Momentul lor de invidiat.

-Vreau sa ne intoarcem impreuna la Bucuresti.

El i-a zambit si a mai sarutat-o o data, mai profund si cu mai multa patima de parca ar fi fost ultima data cand o atingea.

- Am sarutat-o aseara. Suntem impreuna, intr-un mod mai discret si mai ciudat.
-Nu te cred! Esti genial! Cum e? Ai incercat-o?
-Nu e ca celelalte fete. E unica, stii. Vreau sa o iau usor, sa ne cunoastem, sa ne descoperim treptat. Nu vreau sa abuzez de ea, asa cum am facut cu restul. Cred ca devin romantic.

Au ras amandoi si au continuat drumul spre varful muntelui, pe poteca anevoioasa plina de pietris si ierburi.

Era o seara perfecta, genul de apus cu nori in care ies cele mai spectaculoase poze. Un apus la fel de romantic ca noul Robert. Ultima seara avea sa fie cea mai speciala, isi tot spunea, asa ca a decis sa ii ofere lui Nicole un moment ce nu avea sa il uite vreodata. Un picnic, pe inserate, la releu. La aproape 2 kilometri de tabara se afla un releu de telecomunicatii care oferea o vedere superba peste oras si localitatile din jur, de unde puteai vedea perfect muntii invecinati si apusul mistic.

S-au asezat amandoi pe iarba, tinandu-se de mana, emotionati din cale afara, dar tristi pentru ca povestea celor sase zile avea sa se incheie in acea noapte, odata cu plecarea trenului din gara.

Niciunui nu ii venea sa creada ca ultimele zile chiar se intamplaseră, iar acum erau amandoi pe o patura, in varful unui munte, privind cea mai frumoasa imagine pe care o vazusera in ultimul timp.

-Nu pari genul de persoana care sa faca astfel de gesturi, stii?

-Le fac doar pentru persoanele importante din viata mea. Persoanele pe care incep sa le iubesc desi abia le cunosc. Pentru fete ca tine, mai exact. Sincer sa fiu, am facut-o numai pentru tine.

-Ce se va intampla cu noi la Bucuresti? Va disparea toata magia sau vom incerca sa continuam?

-Nicole, ce avem noi nu se rezuma la o zi sau doua. Se rezuma la o viata intreaga.

Vara aceasta nu era ca toate celelalte. Cel putin nu de cand o intalnise pe ea. Majoritatea timpului sau se impartea intre casa si iesiri alaturi de Nicole. Nu era moft pe care sa nu i-l satisfaca, din fericire nu erau asa multe. Era genul de fata care se multumea cu putin si in ciuda aparentelor il iubea mai presus decat se iubea pe sine. Vedea in Robert un erou, un salvator al sufletului sau stingher, uitat pe o banca intr-o ora tarzie din noapte, intr-o oarecare gara din Romania.

Nu avea pretentii nici macar la cina sau la modul in care el pregatea mancarea, nu se precipita daca el intarzia fiindca stia ca tot la ea va veni pana dimineata. Avea acea naivitate pe care o gaseai rar la fetele din aceste vremuri, dar si seriozitatea si maturitate de care se folosea ori de cate ori lucrurile deveneau serioase.

Era o fata pe care o multumeai cu putin, dar nu cu putina iubire. Voia sa se simta importanta in prezenta lui, sa simta ca este centrul universului lui, asa cum ea il facuse centrul universului sau.

Robert se simtea cel mai norocos sa o aiba pe Nicole. Se obisnuia greu cu simplitatea ei si stia ca tine la el si il iubeste sincer. Era reciproc. Erau doua suflete pure ce se intalnisera, aparent, pentru a petrece restul eternitatii impreuna.

Cele mai frumoase momente erau cele in care stateau intinsi pe iarba si priveau stelele. Erau clipe de liniste, clipe care ii transpuneau intr-un univers paralel, lipsit de griji si probleme,

lipsit de oameni, animale, case, orase, poluare, zgomot. Erau doar ei. Robert si Nicole. Nicole si Robert. La fel de indragostiti ca in prima zi.

Ea stia sa se bucure de orice moment. Radea atunci cand auzea cea mai banala gluma sau cand vedea o reclama amuzanta la TV. Se bucura de simplitatea vietii, de firele de iarba ce apareau primavara, de micile si inocentele insecte din padure. Sufletul sau pur se bucura chiar si de pulberile de praf.

Intr-o dimineata, devreme, probabil pe la 6:30, Robert s-a postat la usa ei cu doua bilete de tren. Spre mare. "La 7:30 avem tren. Mergi asa cum esti. Va fi amuzant."

Si chiar a fost. Costinestiul fremata deja la ora 11, cand au ajuns pe plaja. Cu greu si-au gasit un loc, dar nici nu aveau nevoie. Au aruncat acolo prosopul si hainele si au intrat direct in mare. Era prima baie adevarata din sezon pentru amandoi. Se bucurau ca doi copii de fiecare val si se simteau perfect unul langa celalalt. Se stropeau reciproc, inotau pana la geamanduri si inapoi, se bagau cu totul in apa si ieseau la suprafata sarutandu-se.

Era vacanta preferata a amandurora, dar simteau ca totul se va schimba cand se vor intoarce la normal, la facultate, la colegi si familii. Dar nu le pasa. Traiau momentul si erau cei mai liberi oameni din lume.

Alergau ca doi nebuni pe dig, printre ceilalti oameni, Robert se urca pe stanci si striga cat il tineau plamanii "Te iubesc!" si voia sa fie auzit de la Mangalia pana la Navodari, sa stie toti cat de mult o iubeste pe Nicole. Pentru ca merita toata iubirea si atentia lui. Era comoara lui.

Seara au desenat o inima mare in nisip si s-au sarutat in mijlocul ei. Apoi s-au intins pe ea si au privit cerul senin. Era un sentiment minunat pe care il traisera, pentru prima data, in saptamana petrecuta la Orsova. Prima lor saptamana impreuna.

Noaptea i-a prins tot pe plaja, ratacind ca doi nebuni indragostiti, fara casa si fara haine groase. S-au adăpostit intr-un baldachin de pe o plaja nepazita. Acolo s-a intamplat pentru prima data. Erau goi amandoi si se priveau lung, admirandu-se reciproc, fiind complet dezbracati de secrete, de inhibiti. Se priveau si plangeau pentru ca se iubeau atat de mult si nu puteau intelege cum de se merita unul pe celalalt. Au dormit imbratisati pana la ivirea zorilor.

Au asteptat rasaritul impreuna, dar soarele nu mai aparea.

-Ce se va intampla daca nu va rasari? Toata dragostea noastra va fi fost degeaba? Tot mirajul va disparea?

-Va rasari. Pentru ca ne iubim, iar aceasta lumina simbolizeaza tot ceea ce simtim unul pentru celalalt. Daca nu va rasari, inseamna ca totul a fost un vis. Dar va fi aici in orice moment, vei vedea.

Si asa a fost. Soarele a iesit din mare si s-a preschimbat in flacari de dor si iubire, in miracole si vise implinite. Totul statea in puterea lui.

Candva se spunea ca nu poti sontopi apa cu focul, dar ei erau apa si focul. Ea era categoric focul. Avea cea mai frumoasa valvataie in priviri si in glas. El era apa, singurul care reusea sa stinga acel foc launtric, sa calmeze nebunia si optimismul ei fara margini. Se asemanau ca doua picaturi de apa, de parca fusesera unul singur la inceput. Se completau in vorbe si in gandiri si nu puteau trai separati.

Se stiau de aproape sase saptamani, da parca trecuse o viata intreaga. Avusesera atatea aventuri impreuna de cand se cunoscusera incat puteau povesti tuturor, fara sa se opreasca. Puteau povesti fara sa rasufle, fara sa manance si fara sa ezite cam o zi intreaga si dupa aceea.

Ultima saptamana de vara era a lor. S-au pregatit si au plecat la munte, la Brasov. Peste tot era aceeasi poveste. Fara cazare, cu 100 de lei in buzunar si multa dragoste. Cam din asta traiau. Respirau iubire, se hraneau cu iubire, beau iubire, adormeau cu iubire, se trezeau cu ea si o luau de la inceput.

Era un sfarsit de vara mohorat, ploios si senil. Iti doreai sa mai stai o ora in pat, sa lenevesti cat poti, iar daca ploaia inceta macar putin sa iti faci o ceasca de cafea si sa te uiti la

TV cat ramasese din zi. Era genul de sfarsit de vara pe care nu ti-l doreai si la care nu te asteptai in vacanta, dar profitai si faceai din orice sa merite. Ei il vedeau superb. Alergau pe strazi, prin ploaie. Radeau, se imbratisau, se sarutau, postau pe Facebook sip e Tweeter nebuniile lor si asteptau sute de like-uri de la tristii care preferau celalalt gen de stare.

Oamenii se imparteau in mai multe categorii in aceasta perioada, da rei faceau parte din categoria non-conformista, nebuna si mereu energica, gata pentru noi aventuri. Luasera o puna de pufuleti de la un chiosc de pe centru si acum ii aruncau spre porumbeii din Piata Sfatului, mereu ghiftuiti de turisti si pensionari. Ma intrebam uneori unde mai incape mancarea si de ce nu plesnesc. Nu era un moment special, dar il faceau sa fie romantic prin simplul fapt ca erau ei.

Au mers apoi pe Republicii, spre cetate. Au ratacit drumul, dar s-au adunat, au intrebat si au gasit scurtatura spre cer. Era un loc de basm. Putin vizitat, dar superb. Cetatea era goala si au alergat si s-au pozat in voie, fara sa fie deranjati. Au adunat amintiri pentru o viata intrega. Erau cei mai fericiti acolo sus, impreuna, doar ei si nimeni altcineva. Erau Robert si Nicole. Un cuplu aparte, care ar fi facut orice unul pentru celalalt.

Toamna se apropia mai repede decat se asteptau. Soarele rasarea, dar nu mai avea acelasi impact, nu mai avea caldura din vara. Parca nici sufletele lor nu se mai aprindeau la fel de tare.

Era un fel de amalgam de sentimente, deveneau doi oameni banali, fara pic de viata. Nicole devenise o femeie banala, nu cea de care Robert se indragostise. Nu mai avea ce foc sa stinga. Dar era doar o perioada. Aveau sa fie cateva saptamani de liniste, apoi se vor intoarce la rebeliune, la momentele lor de frenezie, la cele mai bune amintiri din vara, pe care le pastrasera ca pe diamante.

Era un inceput de toamna trist, cu ploi marunte si dese, cu vant rece si puternic. Spulbera incet toate frunzele copacilor, lasandu-i goi si expusi tuturor remarcilor, expunandu-le defectele si secretele pe tava.

Toamna era un anotimp trist pe care amandoi il urau. Crea un val de melancolie si tristate, schimba mentalitati, modela caractere. Nu era cel mai frumos sentiment, dar era ceva aparte.

Erau inca impreuna, incepusera facultatea si se vedeau zilnic. Veneau impreuna, plecau impreuna, traiau impreuna, respirau impreuna, mancau impreuna, beau impreuna, ieseau impreuna, se distrau impreuna, adormeau impreuna, se trezeau impreuna si o luau de la capat.

Intrasera intr-o momotonie. O monotonie a anului al treilea pe care amandoi o urau si de care se chinuiau sa scape. Deveneau irascibili, se certau si se impacau la fel de repede, dar simteau o pauza, un spatiu liber intre ei si nu era de bun augur. Erau ca doua piese de puzzle care nu se potriveau perfect, de parca lipsea o alta piesa intre ele. Era un sentiment ciudat si o vibratie negativa care ii stapanea.

Si asta a fost tot. Intr-o seara de iarna el a plecat. Fara explicatii, fara intrebari, fara sa caute raspunsuri la framantari. A impachetat tot ce avea si a plecat fara urma, lasand-o in urma, imbratisand la piept perna lui calda.

A lasat o singura scrisoare pentru cea care reprezentase totul in ultimele sase luni.

Draga mea Nicole,

Am ajuns la un punct. Un punct finit (sună cam imposibil), dar delimitat perfect de răcirea noastră. Nu vreau să îmi porti pica, încă te iubesc ca în prima zi și o voi face mereu. Mă trezesc dimineața cu imaginea ta în fața ochilor, cu zambetul tău perfect și acei ochi patrunzători care m-au cucerit.

Dacă ar fi să o iau de la capăt tot pe tine te-aș alege, fără ezitare.

Să îți zic o întâmplare amuzantă. După ce ne-am întors de la Orsova, cam la vreo patru zile, când erai plecată la ai tăi, am mers cu Mihai într-un bar. Vreo cinci tipi au venit la noi și ne-au întrebat de droguri. Știi ce le-am spus? "Îmi pare rău, zambetul ei este numai al meu".

Nu vreau să te fac să plângi, nu îți umezi ochisorii aceia perfecti, nu merit. Am schimbat multe și am făcut toate sacrificiile pe care a trebuit să le fac pentru a fi cu tine, dar am ajuns într-un punct mort. A trebuit să plec pentru binele amandurora, dar și al mamei.

Nu dau vina pe ea, dar ne descurcam din ce în ce mai greu, mai ales de când nu e tata. Frontul se apropie, războiul este chiar după colț. Nu te speria, nu te panica și mai ales nu mă cauă.

M-am înrolat.

Am început antrenamentele cu mult timp înainte să te cunosc, iar acum sunt gata să plec. Nu am vrut să îți spun pentru că te iubeam prea mult ca să te afecteze această decizie a mea.

Când citești tu acest bilet cred că sunt în drum spre Târgoviște, spre baza militară. De acolo vom pleca săptămâna viitoare în Ucraina și vom lupta împotriva rusilor. Sunt într-un fel de grupare secretă, așa că nu ai de unde să afli despre mine.

Te rog, Nicolino (știi cât îmi place să te alint așa), nu plânge după mine și nu suferi. Ar fi cea mai rea pedeapsă pe care aș putea să o primesc.

Ai grijă de acele note, de licență, de absolvire, fă-mă mandru. Cu puțin noroc mă întorc până atunci și voi aplauda frenetic, în picioare, în primul rând. Voi țipa mai tare decât oricine, ca să știe toți că ești iubită mea.

Îți mai amintesti cum ne-am cunoscut? Te-am iubit din prima clipă. Știu că vei fi tu. Tu ești aleasa mea. O să mă întorc la tine. Îți promit.

Te iubesc necondiționat.

Al tău Robert

P.S: În plic găsești datele mele, în caz că vrei să îmi scrii.

Cand a scos ochii din foaie, acestia erau rosii si nu mai putea vedea lucid. Nu intelegea de ce el a facut asta. Nu avea tot ce isi dorea? Nu o avea pe ea? Nu avea o facultate de terminat? Nu avea bani suficieni? Avea tot ce isi dorea.

Dragul meu,

Nu iti port pica. Te admir. Iti multumesc ca te-ai gandit la mine, dar as fi dorit macar un ultim sarut sa iti fi putut da. Am ramas cu amintirea ultimei seri in care ne-am certat. Nu voiam sa fie asa. Stiu ca ai dormit pe canapea si nu te invinuiesc, nici eu nu as fi dormit in acelasi pat cu tine daca m-ai fi tratat asa cum te-am tratat eu.

Toata iubirea si magia noastra nu va disparea. Te astept inapoi, asa cum erai cand ai plecat. Sanatos, intreg, nebun, spontan. Iubesc fiecare parte a corpului tau, asa ca nu le lasa acolo. Ai grija de tine!

Iti multumesc ca ai grija de noi!

Acum cred ca deja ai ajuns acolo si esti cu arma in mana sau la instructie sau chestii de genul (stii ca nu ma pricep).

Te sarut atat de dulce si imi pare rau pentru toate momentele in care te-am facut sa te indoiesti de iubirea mea.

Acel tren la Orsova a fost cel mai bun tren pe care l-am luat pentru ca mi te-a adus pe tine.

Ca sa fac un moment mai special, sa stii ca nu trebuia sa fiu in acel tren. Rezervasem bilet pentru a doua zi, dar ma certasem cu maica-mea si am plecat de indata. Nu o sa regret niciodata acea cearta.

Inca te urasc pentru ca nu mi-ai spus despre antrenamente, dar imi va trece.

A ta Nicolina,

Cu toata dragostea!

Ea nu se mai putea concentra. Orice facea ii iese pe dos si simtea ca viata nu mai are sens fara Robert. Ar fi mers pe jos pana acolo pentru a-l aduce acasa in siguranta. Ii era dor, dar ii era greu sa recunoasca. Voia sa para puternica pentru el si pentru cei din jur.

Din fericire, totul i-a mers bine la exemene, s-a integrat in colectiv, iar licenta mergea perfect. Chiar si fara el gasise cu ce sa isi umple timpul pentru a uita ca lipseste cea mai importanta parte a vietii ei.

Iesea la film chiar si cu Mihai si se minteau ca totul este bine, ca omul la care tineau amandoi va reveni acasa cu bine si totul va fi ca inainte. Dar stiau amandoi ca totul se va schimba.

Stirile despre focurile armate din Ucraina faceau furori la televiziuni, iar cetatenii se ingrijorau de teama izbucnirii unui conflict in Romania. Ea stia ca totul este sub control, ca al ei lupta pentru tara, pentru ea.

Saptamani si luni treceau pe nesimtite, chiar si singura. Incerca sa faca orice pentru a nu se mai gandi la Robert. Reusise sa termine lucrarea de licenta cu o luna inainte de termen si era multumita de rezultat. Terminase prima din clasa si a treia pe specializare, cu media 9,96. Era multumita de ea si de suportul moral al iubitelui aflat la aproape 1.000 km departare.

Continuasera sa isi scrie. Era singura modalitate de a se pastra in contact. Scrisorile lui o faceau sa planga de fiecare data, iar ea ii trimitea mereu ceva simbolic inapoi. O petala de floare, un sarut facut cu rujul pe scrisoare sau o fotografie.

*17 mai 2015
Kiev, Ucraina*

Iubito,

Situatia devine din ce in ce mai nasoala aici. Trag in noi din toate partile. Ma apar cum pot, la fel si camarazii mei. Nu vreau sa te sperii, dar unul dintre ei a fost ranit grav zilele trecute. Grav e putin spus. Abia se mai cunostea ca era om. Era un morman de carne si oase, pline de sange. A calcat peste o mina artizanală. Din fericire a supravietuit.

Am auzit de rezultatele academice deosebite pe care le ai. Sunt atat de mandru de tine! Daca as fi langa tine te-as imbratisa, te-as saruta si te-as iubi ca un nebun (ce sunt).

Ti-am promis ca voi ajunge la absolvire. Si eu imi doresc de mor, dar sunt blocat aici pana in august (cel putin). Nu te suprata, te rog! Astept sa imi trimiti fotografiile si sa imi povestesti tot. Sunt foarte, foarte, foarte superhipermegaextramandru de tine! Ma mandresc cu tine si aici si ard de nerabdare sa te revad.

Din pacate, nu stiu cat va mai dura. Nu iti promit nimic. Sper sa ne intoarcem pana la finalul verii.

Referitor la ce am discutat data trecuta, vreau sa vin acasa sanatos si dupa vom lua o decizie impreuna. Imi doresc asta mai mult decat orice pe lume, crede-ma!

*A ta mare comoara,
Robi.*

Raspunsurile ei erau ceva mai siropoase, ca ale unei femei, dar erau suficient de mature si realiste pentru el. Faptul ca nu putea fi alaturi de ea la absolvire o durea cel mai rau, dar voia sa il vada acasa sanatos si intreg.

*22 mai 2015
Bucuresti, Romania*

Robi,

Este in regula. Inteleg care este situatia si dintre toti de aici, crede-ma ca eu sunt cea mai ingrijorata. Se anunta la TV mare razboi si toti sunt panicati, dar eu ma bazez pe tine. Stiu ca dati tot ce aveti mai bun si o sa le dati de cap.

Pe 30 este ceremonia si tuturor ne pare rau ca nu vei fi aici. Ne lipsesti mult, astfel incat noi am hotarat sa iti trimitem un premiu de consolare: o diploma pentru cel mai bun camarad.

Te asteptam sanatos inapoi!

Ai tai nebuni de la clasa 301!

Ziua absolvirii era una neagra fara el. Studentii se perindau pe podium pentru a lua diplomele. Le ridicau deasupra capului, iar familiile strigau si plangeau de bucurie. Nicole statea la rand si se uita nedumara prin sala. Spera inca sa ii vada chipul in spate salii, langa mama sa. Dar nu era acolo, era doar imaginatia ei si speranta care nu murea. Ea murea, insa, de dorul lui. A mers pe scena, a intins mana spre diploma, a luat-o si s-a oprit. Filmul i s-a rupt si nu a stiut ce sa faca mai departe. In mijlocul culoarului statea el. In dreptul usii, in uniforma. Era atat de sexy si matur, cu o urma de incrunta pe fata si seriozitate accentuata. Zambetul i-a aparut brusc cand ea l-a zarit. A sarit de pe scena si a alergat pana in bratele lui. Au ramas asa cateva minute, s-au sarutat si iar imbratisat. Era ca intr-un film. Nu ii venea sa creada ca era acolo si o tine in brate. Era cel mai frumos cadou de absolvire. Fetele din public incepusera sa planga si sa aplaude frenetic. Pe rand, toti colegii s-au adunat in jurul lor si l-au imbratisat. Cu totii erau fericiți sa il revada, iar el era mai emotionat decat toti la un loc.

Au urmat doua zile intense, au incercat sa recupereze tot ce pierdusera in cinci luni. Era un vis implinit si amandoi sperau la o familie. Ii promisese ca asta fost, ca nu se mai intoarce acolo. Ca se stingea pe interior de dorul ei si isi pierdea respiratia cand se gandea la ea.

Dar telefonul suna din nou, dupa trei saptamani. Il chemau inapoi. Situatiia se inrautatisa si aveau nevoie de tot efectivul.

Au urmat lacrimi, urlete, juraminte, iar lacrimi si sarutari de ramas-bun. L-a dus la gara, de unde urma sa plece spre Targoviste. Era distrusa de gandul ca s-ar putea sa fie pentru ultima data cand il vede. Il iubea si mai mult si nu voia sa traiasca fara el. Dar avea sa fie bine, in curand.

O alta iarna rece peste care trebuia sa treaca singura. Robert pleasa deja in al treilea tur, in urma cu o saptamana. De aceasta data in Republica Moldova. Isi luase primul job si incerca sa plateasca singura chiria. Se gandise sa urmeze si masteratul, dar ce rost avea?! A luat o pauza de la tot. Mai putin de la viata. Se gandea numai la el. Pana cand a venit acea scrisoare, exact inainte de Craciun.

*23 decembrie 2015
Soroca, Republica Moldova*

Iubire,

Am atatea in minte acum. Nici nu stiu de unde sa incep. O sa o iau cu inceputul. Iti amintesti, desigur, vara trecuta care ne-a adus impreuna. Te cunosteam din priviri, te mai vazusem prin facultate cand venisei cu actele, dar seara in care ai venit la scara trenului si m-ai intrebat daca am avut o zi grea m-a facut sa ma indragostesc iremediabil de tine. Nu imi pot scoate din minte ochii tai de culoare cameleonica. Cand i-am vazut prima data erau portocalii, apoi s-au facut verzi inchisi. Se asorteaza perfect cu parul tau negru! Si acel zambet... Doamne, ma omoara! Esti fara cusur, Nicole!

Iti amintesti acea baie in Dunare la miez de noapte si cum am frecat podele doua zile la rand drept pedeapsa? Zambesc mereu cand ma gandesc la asta.

Tipam de nebun dupa tine pe Calea Victoriei si ti-am scrijelit pe un copac numele. L-am pus intr-o inimioara, sa nu mai fuga la altcineva, sa stie ca esti luata.

Esti cea mai mare nebunie a mea. M-ai schimbat radical. Nu credeam ca voi deveni omul care sunt acum. M-am inscris la instructaj pentru ca voiam sa scap de acea lume, dar cand te-am intalnit pe tine am vrut sa renunt. Era prea tarziu.

Imi pare rau pentru datile in care te-am facut sa suferi.

*Suna a cliseu tot ce iti spun, la fel ca toata povestea noastra, dar este adevarat.
Cand am fost acasa nu am avut curaj sa fac asta, dar simt ca trebuie sa o spun acum,
chiar si printr-o scrisoare.*

*M-ai facut un om mai bun, m-ai invatat sa pretuiesc tot ce am. Si vreau sa ma pastrezi
asa cum sunt, pentru toata viata.*

*Asa ca,
draga mea,
Vrei sa te casatoresti cu mine? (cauta saculetul rosu din plic)*

*29 decembrie 2015
Bucuresti, Romania*

*DA!
Am plans ca o isterica cateva ore dupa ce am primit scrisoarea. Ti-o spun cu mana pe
inima: DA, DA, DA! De o mie de ori da, dragul meu!
Este cel mai romantic lucru pe care l-am vazut vreodata!
Aceasta propunere vine la fix.
Nu am vrut sa iti spun cand ai fost acasa, dar vom fi o familie.
Vom avea un baietel.
Te iubesc tare si te astept acasa!*

*Viitoarea ta sotie,
Nicole*

Trecuse o luna de cand ea ii trimisese scrisoarea si ii daduse marea veste, dar nici pic de raspuns de la el. Se razgandise? Se speriasa de acest gand? I se intamplase ceva? Grijiile erau din ce in ce mai mari, iar Nicole nu isi mai gasea linistea.

Mihai avea grija de Nicole non-stop, asa cum ii promisese lui Robert. Era atent ca ei sa nu ii lipseasca nimic, dar ambii isi faceau griji in privinta lui. Dadusera telefoane peste telefoane la Targovise, insa nimeni nu le daduse vreun raspuns concret. "Sunt informatii confidentiale". "Da-o dracului de confidentialitate! Este logodnicul meu!" le raspundea mereu. Se trezea cu tonul de apel, in schimb.

Pana in acea dimineata. Afara batea un viscol aprig, de inceput de februarie. Vreo patru barbati in costume negre s-au postat la usa lor si au cerut sa vorbeasca cu Nicole. Intuia ce urma. A inceput sa planga necontenit. Se inrosise la fata si se sufoca de la suspine, se ineca de la atatea lacrimi. El nu mai era. Cazuse victima intr-un schimb de focuri si nici macar nu primise scrisoarea. Nu stia ca urma sa aiba un fiu si nici ca femeia pe care o iubea acceptase sa ii fie sotie.

Plecase cu gandul unei iubiri de o vara si speranta unei familii pe care nici ea nu uma sa o mai aibe. Nu fara el.

SFARSIT